

PRIE ATSINAUJINIMO SLENKSČIO

ŠALVA AMONAŠVILIS

Brangūs **bičiuliai!**

Kiti laikai ateina, ir mums reikia juose susivokti.

Tai, kas mumyse ir aplink mus (o ir visoje planetoje) vyko ir tebevyksta, yra žmonijos **pasėtų** priešasčių pasekmė.

Kito tokio atvejo istorija nežino.

Virusą, per kurį mums diegiama baimė,

kuris mus gena į taip vadinamą saviizoliaciją, sugalvojo žmogus, turėjęs savo tėvus, auklėtojus ir mokytojus.

Tėvus, auklėtojus bei mokytojus

turėjo ir žmogus, kuris tokiam mokslininkui

parūpino puikiai įrengtą laboratoriją bei suviliojo jį pinigais.

Visi jie – tėvai, auklėtojai ir mokytojai – savo ugdytiniams linkėjo laimės, tik neįdiegė jiems rūpesčio dėl Bendrojo Gėrio.

Tad ir susikūrė jie sau „laimę“,

nelaimingais padarę bemaž visos planetos gyventojus.

Suprantama, kad viskas, kas vyksta Žemėje,

Yra Dievo Valia.

Betgi Dievas gyvena kiekviename iš mūsų!

O tamsos jėgos taip pat kiekviename iš mūsų gyvena?

Taip, gyvena!

Ir mes, Žemės žmonės, davėme joms galimybę pasinaudoti mūsų silpnu tikėjimu.

Ir jeigu jau žmonės sukaupe tamsiųjų energijų kritinę masę, tai Dievui juk būtina stabdyti jų slinktį pražūtin!

Kaip Sodomą ir Gomorą.

Kokias išvadas galime padaryti, apmąstydami susiklosčiusias aplinkybes ir remdamiesi sava patirtimi?

Pirma.

Ryšio priemonių tobulėjimas Žemę daro vis mažesne ir mažesne.
Tobulinant ryšio priemones, Žemė tampa vis mažesnė ir mažesnė.

Antra.

Esant tokiai galingai karinei jėgai
ir Žemė, ir žmonės joje darosi vis nesaugesni.

Trečia.

Dauguma planetos žmonių paklūsta prietarams, baimei, apgaulei.
Tai tampa jų silpnumo priežastimi.

Ketvirta.

Jei saujelės žmonių ar net vieno žmogaus rankose bus sutelkta finansų visagalybė,
tuomet jėga ar apgaule jie galės visą planetą pajungti savanaudiškai valiai, -
ir tai darosi įmanoma.

Penkta.

Karai netenka visų ankstesnių savo raiškos formų:
neberegia sprogdinti ir griauti - vienas klastingas virusas
gali kaip domino kaladėles išguldyti žmones.
Vienas mūsų mobilaus telefono virpesys gali keisti mūsų sąmonę,
melo ir apgaulės koncentratas gali auginti baimę ir gundyti žmones.

Suprantama, jūs turite ir kitų išvadų.

Bet svarbiausioji išvada ta, kad visi esame pastatyti prieš milžinišką jėgą.

Žinojome tai seniau ar tik dabar sužinojome?

Vieni žinojo, kiti ne.

O dabar matome: kažkur norima tyrinėti viruso ištakas,

kažkur net suėmė žmogų, įtartą sukūrus virusą,

kažkur skuba pirmi sukurti antivirusinę priemonę

(uždirbtų gausybę pinigų),

kažkur skubama sukurti vakciną ir skiepyti be išimties visus žmones Žemėje

(tai didintų pelnus),

kažkur kuria planus vakcinuojant įdiegti čipą kiekvienam Žemės gyventojui

(čia jau sunku numatyti, kokios būtų pasekmės).

Tokia tat prieš mus stoja galinga priešiška jėga,

kuri formuoja siaubingas priežastis ir stengiasi

visą žmoniją įtraukti į jos numatytą pasekmių realizavimą.

Praktiškai tai yra planetos užgrobimas.

Kol kas mes nežinome, kaip tose sąlygose elgsis galingųjų valstybių valdžia.

Kaip elgsis planetos žmonės, – taip pat nežinome.

Bet nepriklausomai nuo to, kurlink tekės pavergianti lavina, pasaulyje visuomet gyvens šviesi jėga – Šviesos žmonės, galintys gyvenimą Žemėje pakreipti Šviesos link. Kaip svarbu būti su jais!

Pirmutinė mums kylanti problema – vaikų auklėjimas, jų gelbėjimas.

Ir kaipgi mums juos auklėti, jeigu žemiškasis Armagedonas nesibaigs nei po metų, nei per dešimtmečius?

Juk tai ištisa naujosios žmonijos gimimo ir raidos epocha.

Turime giliau suvokti **didžiųjų** Mokymų raginimus:

savyje ir vaikuose ugdyti tarnystės jausmą ir ištikimybę aukštiesiems idealams,

auginti bebaimius Dvasios Didvyrius ir Šviesos Karius,

stiprinti jų vienybę ir bendradarbiavimą,

puoselėti meilės ir gerumo jausmus,

tikėjimą Dievu, tikėjimą, kad Dangus yra Gyvas.

Ir apskritai, savo vaikus ir save pačius kreipti kilnumo ir didžiadvasiškumo link.

Ir ne išmokyti viso to reikia,

bet išauklėti, - būtent, auklėti šitaip juos reikia!

Plėsdami sąmonę, siekime patys ir vaikus savo raginkime

pažinti Visatos dėsnių gilybę...

Tamosios jėgas įveikti gali tik Šviesos jėgos,

ir galingiausias Šviesos jėgų ginklas – dvasingumas bei dvasios stiprybė.

Kur ir kas užtikrins tokį ugdymą?

Mažai ką padės valstybinės mokyklos ir švietimo įstaigos.

Prisidengusi karantinui, valdžia atkakliai treniruoja

vaikus mokytis nuotoliniu būdu, nors tai, kaip įsitikinome,

negali būti betarpiško pedagoginio bendravimo pakaitalu.

Be to, mus ruošia supratimui, kad ateityje ugdymas galės būti tik nuotolinis.

Ir kaip bešlovintų valdininkai tokią reformą,

jos esmė bus tik ta, kad švietimui nebereiktų skirti lėšų.

Visuomenė jaudinasi dėl taip vadinamų valstybinių ugdymo standartų, tikslingą auklėjimą nubloškusių tolyn į praeitį.

Tik pavieniai mokytojai, mylintys vaikus ir suvokiantys ateitį, yra pajėgūs rūpintis jų auklėjimu (vien savo geros valios vedami), už ką, suprantama, mes visi juos itin gerbiame.

Pamažu aiškėja, kad tokį pirmaeilės reikšmės darbą turi atlikti artimiausioji vaiko aplinka – šeima: mama, tėtis, senelė, senelis, giminės. Tačiau visas tas artimųjų ratas privalo išmanyti dėsni: **tikrasis auklėjimas prasideda nuo savęs auklėjimo. Niekada dar nebuvo tokios milžiniškos tėvų atsakomybės už savo vaikų auklėjimą!**

Verta kurti plačiausią nevalstybinių mokyklų, darželių ir įvairiausios paskirties vaikų centrų tinklą bendrojo ugdymo koncepcijos pagrindu ir pagal humanistinės pedagogikos principus. Tie centrai turėtų būti visiems prieinami, o vystytis ir tobulėti jiems padėtų tėvų bendruomenės rūpestis bei globa.

Visko, kas vyksta, fone, būdami saviizoliacijoje, turime giliau ir atsakingiau užsiimti **saviugda**, tuo ne vien savo gerąją valią reikšdami, bet ir vykdydami tarnavimo Ateičiai pareigą. Humanistinė pedagogika taip pat yra ne vien geroji tėvų, auklėtojų, mokytojų valia, bet būtinybė, nes suaugusiųjų autoritarizmas Šviesos Kario nesubrandins, tokiu vaikas gali tapti tik per humaniškus ir geranoriškus santykius.

Virpančia širdimi visuomet suvokdavau Mokytojo svarbą. Bet dabar dar giliau supratau, kokia svarbi yra sąmoninga ir ištikima tarnystė aukštiesiems idealams, išsakytiems **Didžiuose** Religiniuose Mokymuose, Šviesiuose Filosofiniuose Traktatuose, Gyvenimo Mokymo Knygose * Tai – pergalės kelias.

Nebėra ko tikėtis, kad grįš ankstesnis įprastas gyvenimas, - to nebus. Bet ar sąmonė spėja suvokti, kas mūsų laukia ateityje ir kurlink jau dabar reikia kreipti savo pastangas? Žinome Priežasčių ir Pasekmių Dėsni, deja, mūsų rūpestis dėl pasekmių nesiekia toliau rytojaus arba ateinančių metų. Mažai rūpinamės savo darbais sėti tokias priežastis,

kad pasekmės būtų puikios ir galingos.
Ir apskritai, mūsų sėjamos priežastys
skleidžia tik vos vos juntamą Bendros Gerovės kvapą.

Kas vyko ir vis dar vyksta mumyse ir aplink mus, ir visoje planetoje, -
yra tikras mūsų sąmonės drebinimas,
tarsi iš dangaus ant mūsų galvų išsiliejo išblaivinantis ledinis vanduo,
kad suprastume, jog toliau taip gyventi negalima.
Begalinė ta mūsų individualių priežasčių ir pasekmių virtinė,
besitęsianti iš praeities į ateitį.
Užtat jau dabar turime gyventi dvasingai - taip,
kad priartėtų Gyvenimas pagal palyginimą „Kaip Danguje, taip ir Žemėje“.
Priežasties ir Pasekmės dėsnis sudėtingas tuo,
kad mūsų valioje – tik priežasčių kūrimas,
o pasekmės išaugs pačios, nepriklausomai nuo mūsų.
Todėl nebegalime klysti kurdami naujas priežastis,
jos negali būti sumenkintos.

Visuotinė priverstinė saviizoliacija verčia žmogų elgtis nenatūraliai:
laikytis distancijos, nesitelkti gupėmis,
nepaduoti viens kitam rankos, nesiglėbesčiuoti,
vaikšioti su kaukėmis, pirštinėmis ir panašiai.
Šitaip mes greitai atprasime kartu švęsti,
nuoširdžiai bendrauti, vaikščioti į svečius, koncertus, teatrą.
O vietoje to įtariai saugosimės vieni kitų.
Taip silpnės mūsų Meilės jausmas, kurį turime puoselėti ir tobulinti savyje.
Negalime šito sau leisti.

Turime tapti laimės kūrėjais ir nešėjais.
O laimė, kai „tarp tamsių ir piktų nešame žibintą“.
„Laimė, kad ieškotojai ne prie žemės ausį glausti privalo, bet gali
žvilgsnį nukreipti į dvasios aukštybes.“
„Laimė, kai širdis plazda **su vokus** naudingumą Aukštajam Pasauliui.“
„Laimė būti amžinai nauju.“

Suprantama, visiems mums skauda, kai iš kasdienių suvestinių sužinome,
koks baisus skaičius žmonių, išėjusių iš gyvenimo dėl to kenkėjiško viruso,
ir skaičius naujai užsikrėtusiųjų.

Manykime, kad šitaip mums duodamas ženklas:
kitokios ateities vardan būtina ATSINAUJINTI!

**Galimai autorius čia mini 14 Gyvosios Etikos knygu – vertėjų pastaba.*

Iš rusų kalbos vertė
Irena Stulpinienė ir Silvija Baranauskienė,
2020 11 15.